

Kristi Jõelet-Nastaj – SESi president, kes kolis tagasi kodumaale

Olid Eestist eemal 14 aastat. Milliseid muutusi näed Eestis ja eestlastes?

Ma läksin kohe pärast keskkooli Šveitsi õppima ja mul ei olnud siin varasemat töökogemust, seetõttu ei oska ma tööalaselt niivõrd kontrasti tuua. Riigi tasemel on seda näha aga igal pool. Palju on firmasid, mis on Eestis loodud ja nüüd opereerivad maailma mastaabis. Silmaga on näha, et palju on modernseid ehitisi, kõike renoveeritakse, tehakse ilusaks. Meil on palju autoga sõitmist ja on tunda, kui palju sõiduteed on paremad. Vaba aja mõttes on tekkinud uued alad, nagu näiteks Noblessner ja Telliskivi - need on päris kihvtid kohad, kus kokku saada ja hubaselt aega veeta.

Välja on tuua ka digitaalne pool, mis Eestis on. Peaaegu mitte üheski teises riigis ei ole kõik nii digitaalne. Siin saab digi-allkirju anda, pangatoiminguid teha, koolisüsteemid ja tervishoid on digitaalsed. Suurepärane, et see meil on ja eriti praegu koroonajal lihtsustab see toiminguid tublisti.

Kuidas tekkis mõte Eestisse tagasi kolida? Kui kaua aega läks mõttest teostuseni?

Ma pole seda kunagi välistanud, et ma tegelikult Eestisse tagasi tulen. See tunne lihtsalt tekkis. Tundsin, et olin piisavalt kaua ära olnud, et teha see otsus, kas jääda või tulla tagasi. See mõte tekkis juba mõnda aega tagasi, aga plaani teostus läks tõesti ruttu, paari kuuga lausa.

Mis valmistab enim rõõmu mõeldes taas Eestis elamisest?

Ikka see, et saab olla rohkem koos pere, lähedaste ja sõpradega. Ei pea alati kuid või nädalaid planeerima, et saaks minna kellegi sünnipäevale või kohtumisele. On palju lihtsam. Koroonajal on kokku saada muidugi natuke keerulisem.

Mille pärast sa kodumaale naasmisel enim muretsesid?

Ei muretsenudki.

Su kolimine langes kevadesse, kui Euroopas oli Codiv-19 tõttu eriolukord. Kuidas see kogu protsessi mõjutas?

Kolimine läks üllatavalt hästi. Me ei teadnud, kas kolimisautot lastakse Šveitsi ja pärast Eestisse tagasi või mis meie asjadest saab, aga kõik läks plaanipäraselt. Mina ise sain soovitud ajal lennata, ainuke erinevus oli aga see, et lennujaamad olid tühjad ja Eestisse jõudes pidi deklaratsiooni täitma.

Kahjuks ei saanud sõprade ja kolleegidega Šveitsis ärasaatmispidu teha. Sellest oli küll kahju. Võibolla kunagi tulevikus.

Kas taas Eestis elamine vastab ettekujutusele? Mida üllatavat oled kogunud?

Vastab küll ettekujutustele. Sain meelepärase töö finantsasutuses ja saan ka palju aega veeta perega ja sõpradega, just täpselt nii nagu lootsin.

Ka ilm on täiesti mõnus olnud, võibolla meil on lihtsalt vedanud siamaani. Varakult läheb küll pimedaks, aga see väga ei häiri. On muud tegevused, millega me selle kompenseerime.

Mis sa vabal ajal teed?

Ma mängin nüüd tennist. Mulle on alati tennis meeldinud ja olen seda aktiivselt jälginud, kas televiisorist või ka kohapeal käinud – Stuttgardis, Pariisis jne. Juba pikemat aega olen ka ise tahtnud mängida, aga Zürichis ei tekkinud sellist võimalust. Siin mängivad paljud tennist ja nüüd käin neli korda nädalas trennis, suhteliselt intensiivselt. Tennisega on mul nii, et võin seda mängima minna varahommikul või hilisõhtul - fännan seda nii palju.

Sinu šveitslasest abikaasa on ka Eestis. Kuidas tema kohanenud on?

Talle on alati Eesti meeldinud ja ta tuli siia hea meelega. Tänu sellele sai meie kolimise plaan üldse teoks saada. Ta leidis töö ja on väga rahul sellega. Vaikselt hakkavad tal ka oma sõbrad tekkima ja ta õpib tublisti eesti keelt. Ta õppis veidi juba enne Eestisse minekut. Vahel ma imestan, et ta juba nii palju teab ja on suutnud ära õppida. Proovime temaga võimalikult palju eesti keeles rääkida, aga see nõuab loomulikult tahet mõlemalt poolt.

Millest Šveitsile mõeldes puudust tunned?

Tunnen puudust headest sõpradest ja ka kolleegidest, nendega tahaks vahetevahel kohtuda.

Mul oli plaan nädalavahetuseks mõnikord Šveitsi lennata, aga hetkel ei ole seda lihtsalt võimalik teha. Samuti meeldis mulle väga minna päevaks-kaheks suusatama, nädalavahetuse väljasõidule, mida Eestis niimoodi ei saa.

Mis sinust Šveitsi maha jäi?

Sõbrad ja hea tiim töö juures. Me olime pikalt koos ja me sobisime väga hästi.

Räägi, kuidas sa Meribeli leidsid?

Kui ma teatasin oma otsusest Eestisse kolida ja palusime huvitatutel presidendi kandidaatidel ühendust võtta, siis Meribel võttis minuga ühendust. Sealte see alguse saigi, tema enda algatusel.

Kas hoiad seltsi tegemistel Eestis olles silma peal? Mis roll sul kaas-presidendina praegu on?

Ja, ikka jälgin, loen läbi kõik emailid, mis saadetakse. Meribel ja Annika võtsid üle igapäevased seltsi tegemised, seega on minul minimaalne roll seltsi tegemistes.

Mis oli see, mida õppisid/nautisid enim seltsi juhirollis? See oli tõenäoliselt senisest tööst täiesti erinev (või oli sellesarnast kogemust ülikooli vms ajast?).

Huvitav oli uute inimestega tuttavaks saada ja nendega suhelda. Eesti asja Šveitsis teha oli eriline tunne. Meeldis üritusi organiseerida ja koordineerida seltsi tegevust. Kõik see planeerimine ja organiseerimine on mul veres. Sõpruskonnas on paljud üritused, sünnipäevad ja kokkusaamised tihti minu korraldada. See on aeganõudev, aga kui on lõpuks kõik tehtud, siis on hea tunne, et midagi lahendat on korda saadetud.

Kas oled ka Eestis mõne seltsi liige või plaanid seda?

Hetkel ei ole ma ühegi seltsiga seotud. Sisseelamisega on olnud palju tegemist.

Mis sa seltsi juhtimisest kaasa võtad?

Meenutada on palju. Seltsi juhtides peab suhtlema paljude erinevate inimestega erinevatel eesmärkidel. Isiksuste ja eesmärkide kokku viimine oli teistsugune kogemus. Lisaks on omamoodi väljakutsuv organiseerida üritusi kohas, kus riigikeelt täielikult ei valda ja korraldustiim on ainult paariliikmeline. Samas ei jää kindlasti puudu loomingulisest mõtlemisest ja kõigil korraldajatel on palju huvitavaid ideid, mida on põnev arutada ning seejärel (kas osaliselt või täielikult) teoks teha. Üritustest jäävad kõige rohkem meelde jaanipäev, jõuluüritus, Ivo Linna ja Eesti vabariigi aastapäev.

23.november 2020

Annika Fibbioli

Meribel Hagen

Šveitsi Eesti Selts